

N:o 1.

Ank. till Riksd. kansli den 18 mars 1902, kl. 3 e. m.

Sammansatta banko- och lagutskottets betänkande, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af § 19 i lagen för Sveriges riksbank den 12 maj 1897.

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 19, har herr *D. Persson* i Tällberg föreslagit uteslutande ur lagen för Sveriges riksbank den 12 maj 1897 af den i lagens § 19 intagna bestämmelsen, att gods under försegling (s. k. slutna deposita) må kunna i riksbanken till förvar mottagas enligt bankoreglementets närmare föreskrifter.

Sedan denna motion hänvisats till bankoutskottet, har detta utskott efter öfverenskommelse med lagutskottet öfverlemnadt densamma till behandling af sammansatt banko- och lagutskott.

Öfver motionen hafva bankofullmäktige den 6 innevarande mars afgifvit yttrande och deri anført:

»Till stöd för detta förslag har motionären hänvisat till uttalanden i ämnet i de revisionsberättelser angående riksbanken, som åren 1900 och 1901 afgifvits af Riksdagens revisorer, äfvensom till ett uttalande af bankoutskottet vid 1901 års riksdag, hvilka uttalanden samtliga gått i den riktning, att ifrågavarande gren af riksbankens verksamhet utan afsaknad kunde upphöra.

Uti det utlåtande i frågan, fullmäktige aflemnade till 1901 års bankoutskott, framhöllo fullmäktige, bland annat, hurusom redan i den till 1897 års Riksdag afgifna kongliga propositionen angående banklagen var förslaget, att från riksbankens verksamhet skulle borttagas rörelsen med slutna deposita, men att förslaget icke vann Riksdagens bifall. Det särskilda utskott, som då hade att behandla banklagen, fann giltig anledning saknas att frångå riksbanken denna befogenhet, som banken dittills egt, och om ock rörelsen varit af ringa omfång och föga inbringande, ansåg utskottet dock, att en möjlighet borde öppnas för rikskanken att till förvaring mottaga gods under försegling, medan på Riksdagen skulle bero att stadga, om och i hvilken omfattning denna rättighet skulle göras till en skyldighet. Anslutande sig till denna uppfattning af 1897 års särskilda utskott, och då rörelsen icke vållat riksbanken några olägenheter, men deremot, enligt hvad erfarenheten gifvit vid handen, beredde allmänheten vissa fördelar, som icke med säkerhet kunde erhållas å andra håll, ansågo fullmäktige, ehuru från riksbankens sida något särskildt intresse att fortfara med ifrågavarande rörelse ej funnes, tillräckliga skäl ej föreligga att vidtaga någon ändring i hvad i ämnet var stadgad.

Den uppfattning, fullmäktige uttalade vid senaste riksdag, hysa fullmäktige fortfarande. Då dessutom lagen endast innehåller en tillåtelse för riksbanken att till förvar mottaga förseglad egendom, och det i reglementet är öppet lemnadt att bestämma på hvilka vilkor sådana depositioner må få ega rum, synas, utan upphäfvande eller ändring af sjelfva lagens stadganden, sådana föreskrifter kunna gifvas, att hvarje missbruk af depositionsrättigheten kan förebyggas.

Det förnämsta skälet för ett upphäfvande af denna rörelsegren är naturligtvis, att riksbanken kan komma att till förvar få mottaga gods, hvars bevarande kan medföra fara eller olägenhet för banken; men ehuru en dylik farhåga väl näppeligen torde vara befogad, synes dock äfven i detta hänseendet det anmärkta förhållandet kunna rättas, om i reglementet den föreskrift lemnas, att det till förvar anmälda godset skall af deponenten förseglas i riksbanken och inför en dess tjänsteman, efter det denne förvissat sig om, att godsets beskaffenhet eller paketets innehåll ej utgör hinder för depositionen. Ett liknande stadgande återfinnes i reglementet för franska banken, der det bestämmes, att smycken och liknande värdeföremål, som inlemnas till förvar, skola öppet ingifvas, samt den låda, der de förvaras, sedermera förseglas med deponentens sigill, hvarefter banken endast ansvarar för att lådan återlemnas med obruten försegling.

För den händelse, att banklagens föreskrift om slutna deposita förblifver oförändrad, ämna fullmäktige föreslå, att bankoreglementets § 20 mom. 4 må erhålla följande förändrade lydelse:

Mom. 4. Hafva fullmäktige på grund af sista punkten i § 19 i lagen för Sveriges riksbank af den 12 maj 1897 medgifvit mottagande till förvar i hufvudkontoret af paket eller annan flyttbar egendom under försegling, *skall det till förvar anmälda, sedan en af fullmäktige dertill utsedd tjänstemann förvissat sig om, att innehällets beskaffenhet ej utgör hinder för mottagande, inför samma tjänsteman i riksbankens kontor förseglas med deponentens sigill, samt förvaringsbevis utfärdas.*

Beviset, som skall ställas till viss person, bör i öfrigt innehålla:

a) beskrifning å det till förvar aflemnades yttre skick och rymd; och
b) förbindelse för riksbanken att, mot återställande af beviset och erläggande af nedan bestämda afgift, återlemna godset *med obruten försegling*; dock utan ansvarighet å riksbankens sida för oförvårdad skada eller tillfällig olycka.

Hvad beträffar motionärens förslag i fråga om § 19 i lagen för Sveriges riksbank, få fullmäktige, under åberopande af hvad här ofvan anförts, uttala såsom sin mening, att icke någon ändring i lagen må i denna del göras.»

Då utskottet icke anser det lämpligt att frantaga allmänheten den sedan lång tid tillbaka medgifna förmånen att i riksbankens förvar öfverlemna gods under försegling samt faran af att i riksbanken skulle mottagas gods, hvars bevarande kan medföra våda eller olägenhet, synes kunna fullständigt undanrödjas genom den af bankofullmäktige föreslagna reglementsförändringen, som, enligt utskottets förhoppning, bankoutskottet icke lär underlåta att i samband med den årliga revisionen af bankoreglementet föreslå Riksdagen, föranlåtes utskottet hemställa,

att ifrågavarande motion icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 18 mars 1902.

På sammansatta banko- och lagutskottets vägnar:

ER. GUST. BOSTRÖM.
